

15. szám.

April. 11-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jul. 3 frt., és három hóra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden pósthivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

Á L - S M E R D I S .

— Kr. e. 522-ben. —

Kambyses a pogányszivü
 Ahrimannak hatalmában. —
 Gonoszúl jár — aként áll a
 Mágusoknak jóslatában.

Egyiptomi nép ünnepét
 Meggyalázta rettentően,
 Ápis isten szent bikáját
 Agyonszurván vakmerően.

Csonkafülü Smerdis öcsését*)
 Megöleté titkos törrel, —
 S szende arczu feleségét
 Agyonrugta — részeg fővel...

Vétségeit Ormuzd isten
 Utóvégre megsokalta, —
 S saját fegyverébe dőlven
 A jós ige betelt rajta.

Persíanak nincs királya,
 Mágusoknak nagy a bűja :
 A fejetlen nép viharja
 Dühét könnyen rájok fűja.

De volt köztök, ki Smerdishez
 Színről színre hasonlított,
 S vad Kambyses sirba vitte
 Magával a szörnyü titkot.

Kijelenté tehát Ormuzd,
 Hogy ál-Smerdis Cyrus vére . . .
 Nincs hatalma Ahrimannak —
 Koronát nép — a fejére.

És ragyogott a korona,
 Ál-Smerdisnek koronája;
 S uralkodott igen bölcsen
 Tudós mágusok javára.

*) Cyrus fiának Smerdisnek még ifju korában mindkét fülét levágatta K. J.

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

S tisztelé őt minden ember,
Csak egy nem, — a felesége,
A ki igen sokat költött
Udvaroncok seregére. . .

Hejh, csak ennek tudott volna
A kedvére cselekedni!?. . .
E borzasztó nagy hibáját
Soha senki ki nem menti.

Talán most is uralkodnék
Valamelyik unokája,
Ha *fülesnek* nem nevezi
Haragjában — hü bordája!?

Földühödött a megcsalt nép s a
Füles királyt szétszabdalta . . .
— Bosszut állá Kambysesért
Ahrimannak nagy hatalma! . .

* * *

Óh pogánykor! — szörnyü népek! . .
Rátok sült e sötét vétek.
Elitélünk átalában
A türelem századában! . .

Kukoricza János.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs baratom uram!

Borzaszto megijetem vagyok, de nem is gondolna ember olyan dologbul míg mi lesz. Ides istenem! mai napsag tüntet is; kinek eszibe juson, ki csak gondolnyi akarjon. Ís mígis mit halomasra jutota nekem, azt mondatik, hogy lette volna.

Protestalok contradicalok, ovast teszem ünepiyles ujsagba. Tetszik ismerni tek. baratom uram enyim gondolkozás modja, enyim elveket ís vilemínyt. Kintelen vagyok kijelenteni hogy bátor én is voltam ugyan ibi, ubi : — nem is akarok neveznyi kineknél — ín is vivat kialtotam, had azir ki merne alitanyi hogy az elveim rendülve lenínek, az ki mondja engemet nem ismeri, az nem tud mit beszíljen.

No de elíg az oda hogy kírek tek. baratom urat, tesik ujsag lapjaba nagy betükel kinyomni

hogy ín nem osztozkodok semi nízetben; vagyog fügetlen — de nem ujsag hanem tabla biro; vagyok csendes nyugot lakosság, kinek nem kel semit, csak hagyának bíkiben. legkevesebet kel pedig azt mit masok mondjak, tetszik jól tudnyi, nekem van saját maganak nízeteim kiket mikor nem szüksíges, nem fogok változnyi.

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

U. i. Nehogy tamadja filreírtetődís, fogník kírni alasan tek. baratom urat, tesík úgy publikalni hogy mint mondani szokas píldabeszídben olyan betükel „ut C. . . i videant, C. . . ae autem non animadvertant.“ Jo lesz talan csak nímet ujsagba, vagy plane csak „Üstökös“-be íktatnyi. Ut supra.

Hogy szereti az asszonyt.

Korán reggel beköszönt a nemes tanács papjához annak neve napján, nehogy valaki megelőzze őket; tiszteletesné asszonyom azonban, épen azon öltönyét vevé magára a nemes tanács belépésekor, melyet nem a rókatorkos mentére szokás öltetni; tiszteletesné asszonyom sikoltva szaladt a kemence megé, az öreg bíró pedig, ki a küldöttség feje és szónoka volt, annyira confundálta magát, hogy há-

rom nap óta könyvnelkülözött dictióját tisztára elefejtette. — Azonban a helyzet nagyon kívánta jövetelök okát előadni, s bíró uram visszagondolva gyermekkori extemporisálásaira az iskolában, szólt :

„Az éjszakának borzasztó setétségében, . . . az éjszakának . . . az éjszak . . . sohse bujjik el édes tiszteletes komám asszony, így szeretem én legjobban a vászonnépet . . . az éjszakának . . . szívesen mind közönségesen, dixi.“

A GYORS SEGITSÉG A BAJBAN.

Párizs. január végén. „Uraim! egy jajkiáltás hangzik át Európán! A lengyelek fáznak. Tetszik azt tudni, hogy Lengyelország az „aldunai fejedelemségeknek“ azon része, a hol leghidegebb van; fagylalt jusque au ceinture! A szegény lengyelek pedig, daczára a siberiai société d'acclimatation et d'horticulture folytonos igyekezetének, még mindig nem tudták megszokni a hideget. Uraim ez a „hideg“ *égető* kérdés, a min mentül előbb segíteni kell. Szóljának hozzá.

London. február 1. Uraim; a könny kicsordul szeméinkből, ha meggondoljuk, micsoda szomorú állapot az, hogy a szegény lengyeleknek odakinn az erdőn annyit kell kiállni a nagy hideg miatt. De hát mi az ördögért nem maradtak a szobában. Ki látta azt: télen elkezdeni a *mezei munkát*.

Párizs. febr. 10. — Elöttem szólott érdemes senator ur előadását annyiban osztom, hogy a lengyeleknek ha fáznak, csakugyan nagy bajuk van; azonban én azt hiszem, hogy mi az évszakot, még ha Mexicobul hazahozzuk is a katonáinkat, meg nem változtathatjuk, legjobb lesz elvárni, míg kítavasodik, s akkor a czárhoz folyamodni, hogy engedjen melegebb időjárást. Ő nem fogja ezt megtagadhatni.

London. febr. 20. Az igaz, hogy a lengyelek nagyon fáznak, hanem ezen palliativ gyógyszerekkel nem lehet segíteni. Nekik előbb nemzetgazdászatukat kell kifejteni; köszén bányákat kell nyitni, akkor aztán nem lesznek megszorulva tüzelő dolgában. Lám minekiünk vannak köszénbányáink, és mi nem fázunk. Könnyü a mi példánkat követni mindenkinek.

Turin. febr. 28. Uraim! A szegény lengyelek fáznak! Mit tegyünk? Nálunk most 18 fok plus a légmérsék; mi ebből bizton nélkülözhetnénk hatot. Én indítványozom, hogy küldjük el nekik levegőnk melegének és sympathiánknak egy harmadrészét.

Párizs. mart. 10. Uraim! a lengyelek még mindig fáznak! Ezen nem lehet máskép segíteni, mintha az összes europai szücsök és egyéb Bärenhäuterek, annak a medvének a bőréből, a ki még nincs meglöve, de a kire már annyit ittak előre, egy collectiv-bundát fognak varrni.

London. mart. 20. A mi meggyőződésünk szerint semmi sem olyan jó a fázás ellen, ha az ember szabad levegőn van; mint a gyors mozgás. Ez bizonyára legjobban fel fogja melegíteni a lengyeleket.

Párizs. mart. 30. Nézetünk az volna, hogy közvetítőleg föl kellene lépni és szépen megkérni a lengyelek urát, hogy adjon nekik jó erős orosz pálinkát, a lengyeleket pedig arra rávenni, hogy azt igyák meg, attol bizonyosan fölmelegesznek.

Szentpétervár. april 10. Micsoda hazugság az, hogy a lengyelek fáznak! hiszen mi ugy fütünk nekik már tiz hét óta, majd megszakadunk bele.

Berlin. april 20. Tessék megnyugodni. Mi annyira szívünkön viseljük a lengyelek fázását, hogy a határt is elálltuk, nehogy valami szél mehessen rájuk.

London. april 30. Azt a megnyugtató hirt vesszük, hogy hatvanezer lengyel el van temetve; és így valószínű, hogy azok már nem fáznak.

Párizs. május 30. Föllépésünk nem volt sikeretlen, annyi tűz van a lengyelek számára gyujtva, városokban és falvakban, miszerint bizton hiszszük, hogy most már melegedhetnek.

London. junius 30. Mylordok és gentlemanek. Örvendetesen tudósíthatom önöket, hogy a szegény fázó lengyelek már földél ála jutottak.

Párizs. cánicula közepén. Uraim. Hála Montalembertnek, és az europai összes közreműködésnek; a szegény lengyelek most már semmi esetre sem fáznak. *K—s M—n.*

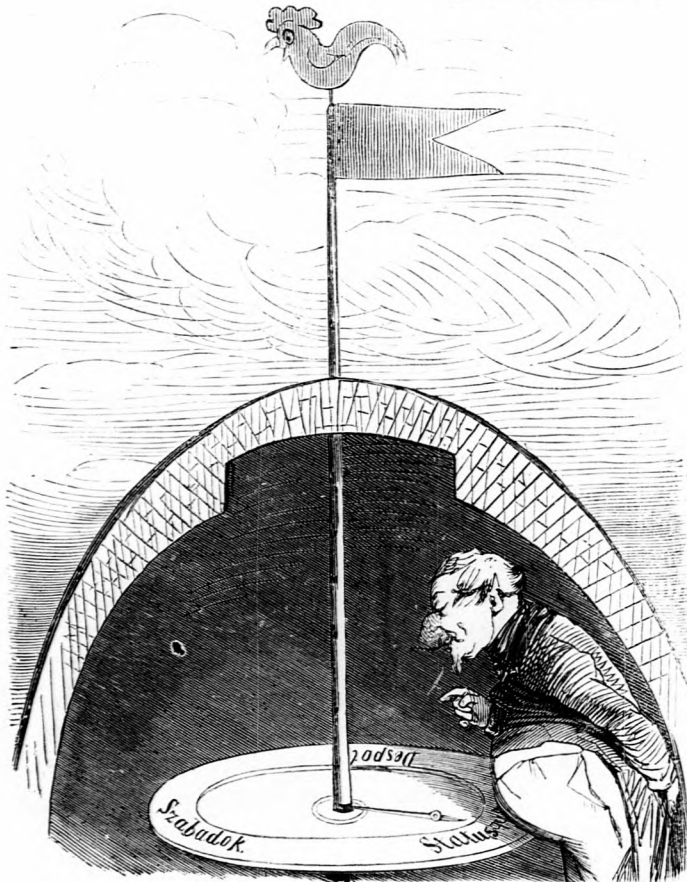
Ki milyenné lesz jókedvében?

Az egyik *lelkesül*.

A másik *testesül*.

Hol nézi le politikáját, melyet követni fog. E szerint nem csuda ha a politikát is *lenézik*.

Az ujmódi kalapok.

(a miken diszítésül eleven mókusok és éneklő madarak vannak alkalmazva).

Jancsi. Jöss-e már Sári? de soká váratsz magadra.

Sári. Nem mehetek még Jancsi. Előbb a nagyságos asszony kalapjait *meg kell etetnem.*

Borkoresolyák.

= *Vendég* (a kávéházban) Markör! adjon valami lapot, idegen vagyok még itt a kávéházban.

Markör. Hát akkor tessék eztet olvasni. („Fremdenblatt“-ot adja a vendégnek.)

= N.-ről lévén szó, hogy nagyon okos ember; okos bizony! mondá valaki s hogy állításának nagyobb nyomatókat adjon hozzá tevő: hisz már egy kissé hóbortoskodik.

= „No most mondja kee meg, ha tudja, hogy möjrik az inzsellér?“ — mond a martosi ember komájához, midőn a mérnök kis könyvecskéjével a hóna alatt s utána szolgálja egy nagy mappás könyvet czipelve a falun végig haladtak.

— Hát a ki elő mén.

— N m a pegyig, lássa kee, mert az a ki hátul mén! — nem látja kee, hogy a kinek nagyobb könyve, annak nagyobb tudósnak kell lennie.

= *Kis leányka* (egy séta után.) Jaj de poros a ruhám! — mit csináljak édes anyám?

Anyja. Add a Lidikének, majd kiporolja. (Egy kis idő múlva.) Jaj de sajnálom, hogy ily poros időben kimentünk! szemeim tele vannak porral.

Kis leányka. Hát add oda a Lidikének, hadd porolja ki.

= Bezzeg nagy veszteség lehet az orosz hadseregére nézve ama bizonyos „egy ember“ mert már az europai és ázsiai Muszkaország minden részéből menesztenek csapatokat a harcztérre hogy ama ropant hősnak helyét kipótolják, úgy hogy egy angol Ázsia ethnographiájának tanulmányozása végett Lengyelországba utazand.

= Nagyon eredeti ember volt az öreg báró T. . . Vig kedélye valamint lelkesedése a szépnem iránt kimeríthetlen. Szép nőt látni annyi volt nála, mint fülíg szerelmes lenni bele. Már 80 körül járt, midőn házában lakó keresztlánya, kit jósága, de még inkább szépsége miatt szívesen látott, hajadonkorát érte s a neki számtalanszor ígért — a mi persze mindig egy csók díjában (mely egységhez az öreg azonban nem igen lelkiismeretesen ragaszkodott) történt — menyasszonyi ajándékkal ki kelle rukkolnia.

„Szép!“ mondá, midőn keresztlánya vőlegényét neki bemutatá, „ha lakodalmat csaptok, hát a mi az *asztalt*, illeti arról én fogok gondoskodni!“ — Az esküvő utá helyet foglalt a sok vendég a nagy asztal körül T. . . terében; jó étvágyuk is helyet foglalt s várva várták a gasztronómiai eszközöket annak elűzésére. De hasztalan lesték a jó falatokat; a menyasszony már nagy zavarban volt s kezdé skutatni az öreg bácsit az egész házban, de se bácsi, e inas, se szakács! Végre haza jött az öreg, a menyasszony eleibe ment s kezeit összecsapva kétségbe-

esett hangon felkiálta: „No bácsi, szépen vagyunk, vendégeim már 3 óra hosszat ülnek az üres asztalnál! miért nem rendelkezett bácsi korábban, hisz tudta hogy 6 órákor . . . mit tegyek most az asztalra?!“

„Mindent rátehetsz a mi csak tetszik, édes lányom! — mond az öreg nyugodtan, hisz mondtam hogy az asztalról én fogok gondoskodni; de jó asztal is az! erős, ráraakhsz akár tizenkét sült ökröt, ne félj, meg sem hajlik alatta!“

Régi levelek.

I. *Egy p-i polgár a muzeum egykori igazgatójához.*

Tisztelt ur!

Örökség utján birtokába jutottam némi vad tárgyaknak, de különösen egy pár amerikai „*vad papucs*nak“ melyek holmi cifra csigabiga házakkal nagyon szépen ki vannak stikkelve. Egy tudós minap nálam volt s ez azt mondta, hogy a papucsok amerikai vadak szivéből készültek s érdemes volna a muzeumba adni. Én tehát eltökéltem magamat ezen áldozatra; remélem, hogy elfogadja. Kérem tehát számukra valami jó szembeötölő helyet kiszemelni; kikötöm magamnak hogy a nevem mint ajándékozó ki legyen téve. Tessék minél előbb tu lósitni, hogy mikor küldhetem őket. — Vagyok tisztelettel aláz szolgálja

II. *A muzeum igazgatója ama bizonyos papucsosnak.*

Tisztelt ur!

Levelének nagyon örvendtettem; a „*mokaszin*“ czipők számára már kiszemeltem egy jó helyet, a feltétel is teljesítettik; csak tessék őket megküldeni. Vagyok tisztelettel aláz szolgálja

III. *Ama papucsos polgár az igazgatóhoz.*

Tisztelt ur!

Sajnálom, hogy a *vad papucsokat* nem küldhetem meg, mert a feleségem, ahogy a szándékomat megtudta, maga is nagy *vad* lett, s szigoruan megtiltotta nékem, hogy oda ajándékozzam; most a feleségem hordja őket. — Vagyok tisztelettel aláz szolgálja

IV. *A muzeum igazgatója ama vad papucsos vad feleség urának.*

Tisztelt ur!

Egy csöppet se sajnálom hogy a czipőket meg nem küldheti, mert ámbár azok számára még itt elég hely találkozik, de már oly nagy Simándli mint az ur még a kapun is alig tér be, s ha mindjárt tudtam volna, hogy ön is ama vad papucs alatt van, el sem fogadom ajánlatát. — Vagyok tisztelettel aláz szolgálja

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

A kísértő zongora.

Azon boldog korban, midőn még a zongorát fortepianónak vagy klavirnak nevezték, történt hogy egy gyöngéd anyja, az apai tüzhelytől távollevő szerelmetes fiának névnap ajándékul, köblös zsákba varrva ily klavir-félével kedveskedett. A boldog meglepetésben részesült fiu bicskájával kifejtván a zsákból az instrumentumot — mint Rigoletto Gildát — karjaira fogta s fölteve szép csendesen a fiókos szekrényre, s sebtiben egy pár futamot próbált volna játszani rajta, de biz az meg se nyekkent mintha belefagyott volna a hang, mint a vándormuzsikus trombitájába.

Éjjel azonban csak elkezdte a mulitánka önkint melankolizálva hangzani, s aeolhárfa-féle hangok csapkodták meg füledobját a leendő virtuoznak. Ez fölkel, előkeresi a kénköves gyújtómasinát s gyertyát gyújtva hallgatódzik; — „nincs semmi nesz, nincs semmi hang, sötét az éj magány“ de alig oltá el a világot, s a bájhangok ismétlődtek, — de már ekkor neki durálta magát Andris öcsém, s a sötétség leple alatt zongorája mellé lopódzott, kipuhatólandó, miféle kísértő lélek kontárkodik az ő halhatatlanságát megalapítandó hangszerén.

Most valami gyöngéd rezgést vél hallani — aha! stimmeli a hurokat — gondolja, jobban fülel, s a következő hangok, mokogás, kaparzás s cinczogásból végre kisüti, hogy biz az nem egyéb, mint még otthon a kamrában állott fortepianóban tanyátvert s bennrekedt infamis egér, mit aztán ugy riasztott ki fogságából, hogy egy kiemelt tubákszin bilentyü helyére harisnyát alkalmazott, s sipval trombitával dobolt ki hirhedt klavirjából.

Akkor stante pede viziszonyt kapott Andr's öcsém a zongora-játéktól, s vészett el benne közfájdalomra a jövő zenésze.

Kivonatok az Idők Tanujának

birálatából egy költeményfüzere; összegyűjtötte: Kolmár J.

..... „Szemeidnek kék egében

Látom nyilni mennyeimet.“

Pogány fogalom! Avagy mi vezérelhetette szerzőt Jazon gondolatra, hogy a mennyet, mely mindnyáunk közőhajtásainak tárgya, egy gyarló asszonyi állat szemeibe akarja áthelyezni.

..... „Ölemben ül az *angyal*“.....

Mily profanatio! Avagy nem tudja-e szerző, hogy az angyalok mind férfi neműek, s az angyalok

nem szoktak senkinek az ölébe ülni? Ilyen kifejezésekkel rontják meg az ártatlan ifjúság szívét. Ezzel a versirő diákok elhíthetik, hogy az a ki az ő ölükbe ül: angyal, pedig dehogy angyal! Bűnben fogantott teremtés. Ovunk mindenkit, hogy hasonló csaloszavaknak ne adjon hitelt.

..... „Imádlak óh hölgy!“

Tanulja meg szerző, hogy *imádni* hölgyeket vétkek és bálványimádásra hajló gondolat. Valóban az olyan embert, a ki ezt leírta, összegyűjtötte, kiadta, kinyomatta és áruba bocsátotta, *ki kellene korbácsolni a templomból*; sőt megkellene égetni és hamvait megitatni az olvasókkal s azután azokat is vagy megégetni, vagy az Idők Tanujára praenumeráltatni; — ezért nincs hát eső a Tisza mentén, mert hölgyeket imádnak!

..... „nem jobb-e soha sem élni?“.....

Hát ez micsoda? Megbolondult az a poéta, vagy soha sem volt esze. Nem jobb-e soha sem élni? Hát a jó disznótoros káposztát ki enné meg? Illik-e így rugódozni a sors végzése ellen. Kire mit rámért a végzete, azt annak békén viselni kell. Ha valakire reggel kávét, likört, szalonnát, villás reggelire rostélyost, bifteket, ebédre hat tál ételt, oszonnára csokoládét, süteményt, vacsorára sültet-főtet, dormitoriumra egy kis áldomást, közbe egy-egy édes alvást rámért a sors, azt mind nyugodt rezignációval fenéig üritni illik, bárha keserű poharak vannak is közöttte, mint például — üröm esszenciák. No iszen csak az kellene még, hogy valaki azt hitesse el, hogy jobb volna soha sem élni. Az bizonyosan valami vad poéta lehetett, a ki nem kapott honorariumot s hitelbe kosztot.

Valóban az ilyen gyűjteményeknek semmi hasznát sem láthatni.

Olcsó élelmiszer.

A káposzta nagyon olcsó lesz az idén mert a lengyelek *na kaposztje* (káposztára) vagdalják a muszkákat.

Egyszerű magyarázat.

1849-ben sok magyar házigazda észrevév, hogy a házaikban elszállásolt muszka katonák kiadott gyertyájakat, a helyett hogy meggyújtották volna, — per Pucz und Stingel — felfalták; így aztán nem csoda hogy a felvilágosodás nem halad előre Oroszthonban!

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Nem tudom, mi a nagyobb baj: az-e, ha várnak bennünket, vagy az, ha nem várnak?

— Egy pesti megbukott kereskedőnek téli kertjét most árverezik, csak 12 ezer darab exotikus virág van benne; a milegszerényebb számítás szerint 60 ezer forintot képvisel. Nem tudom mai nap ki fog ennyi pénzt kiadni virágokra? Persze ennek is az ócska, muzeumbavaló magyar törvények az okai...

— De már igazán gonosz világ lesz! A míg csak a hírlapok közt volt azaz epidemia, hogy két szárazkórsgóss összeolvadt s csinált magából egyet; az nem volt annyira ijesztő, mint az, hogy már a cigánybandák is kezdenek összeolvadni! Mikor már a cigány se kell, — akkor már csakugyan csehül vagyunk.

— Az idén jó zsiros esztendő lesz. (Hogy hogy.) Hát nem elég, hogy a magunk zsirját nem tudjuk eladni, hanem még Amerika is előzőnli Európában a vásárt zsirral. (No legalább lesz elég „rántás.“) Van is.

— Milyen az angol sympathia! Egy londoni gőzhajó-társulat megalkuszik nagy pénzben egy csapat lengyellel, hogy elszállítja őket Lengyelországba. Jól van. A mint ezek a tengeren vannak, hirtelen tudósítja az orosz, hogy mennek ám a lengyelek, mit ad, ha utolérjük őket? A muszka fizet, csak ériék utol. Mikor az első hajón észreveszik az utánuk jövő másodikat, az ánglus megijeszti a lengyelt: jön ám a muszka, elfog bennünket, mit adtok, ha megsabadítlak benneteket? A lengyel fizet, a hogy csak telik. A mint a második hajón meglátják, hogy az első iparkodik, azt mondja az ánglus a muszkanak: siet ám a lengyel, mit adtok, ha elvágom az utját? A muszka fizet, a hogy kívántatik. Az első hajón

ekkor azt mondja az ánglus: végetek van! elfognak, mit adtok, ha kiteszlek a svéd partra? Azok odadják az utolsó lengyel denárjukat is. Az aztán kirakja őket a svéd partra Lapinszkival, Bakuninnal együtt. A muszka végül nem kap lengyelt, a lengyelek nem látják meg Lengyelországot: az angol pedig megfizettette mind a kettőt. Ezt nevezik erkölcsi támogatásnak.

— Mikor Alfréd angol királyi herceget a görögök megrestorálták királynak, akkor ő hercegségeen midshipman volt valami hajón. A mint ezt hajós kollégái megtudták, egy este berohantak kajütjébe, s a mint a herceg gyanutlanul olvasott valamit: — bizonyosan regényt — fejébe nyomtak egy nagy ménkü bádogkoronát, melynek ágaira égő gyertyák voltak szurkálva. Csupa fagygyu lett tőle a feje. Ekkor aztán ráhagyták, hogy igazán „King of Greece — azaz hogy „grease“ (fagygyus király). A herceg még csak meg sem haragudott érte; legfeljebb hátukhoz vágta a koronát tisztelő alattvalóinak. — A nagy lakodalom alkalmával pedig az történt, hogy a kisebb királyi hercegek apprehendáltak azért, hogy a míg nekik szerény czivil öltözetben kell megjelenniök, addig egy öcscsük, ki már porosz ezredtulajdonos, hegyes sisakkal és gombos waffenrokkban fog köztük parádézni, hát biz ők azt cselekedték, hogy az esküvő előtt egy órával levágták a szép waffenrokk szárnyait, jaklit csináltak belőle. A kis ezredtulajdonos így nem vehette fel s kénytelen volt egyik bátyjának a skot habitusát felvenni. Mert ott is így megy ám, mint más „szegény“ háznál, hogy a mi ruhából a nagyobb fiuk kinőnek, azt aztán a kisebbek viselik.

Nyilatkozat.

Lapunk legközelebbi számában „Kérődzés a tudomány szalmáján“ című czikk elnézésünk miatt, mely egy betűnyi sajtóhiba fel nem fedezéséből állt, oly sajnós félreértésre adott alkalmat, melyet helyrehozni legsürgetősebb kötelességünknek ismerjük. A szövegben ugyan is egy oly név van akaratlanul összehozva kellemetlen körülményekkel, melynek viselője iránt mind mi, mind mások a legmegérdemlettebb tisztelettel viselkedünk, s melynek bármi tekintetbeni megsértése a czikk közlőjének szándokában nem állhatott. E nyilatkozattal tartoztunk mind az illető tisztelt névnek, mind saját lapunknak.

Szerk.